

Arrest

nr. 227 385 van 11 oktober 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. TYTGAT
Gulden Vlieslaan 68 bus 10
1060 SINT-GILLIS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 april 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. TYTGAT en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 december 2017 wordt verzoeker gemachtigd tot verblijf als niet-Europese student, in het kader van de voorgenomen studie "*Certificat interuniversitaire en Médecine du Sommeil – An 1*" voor het academiejaar 2017-2018 aan de ULB. Hij verkrijgt een A-kaart geldig tot 31 oktober 2018.

Op 20 september 2018 vraagt verzoeker een hernieuwing van zijn A-kaart als student. Hij voegt daarbij een inschrijvingsbewijs voor de studierichting "*Certificat d'Université en Pathologies en milieu sportif*" voor het academiejaar 2018-2019 aan de ULB.

Op 16 april 2019 neemt de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING

Gelet op artikel 61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996;

Overwegende dat de genaamde B.Z.E. (...) nationaliteit: Algerije, verblijvende te (...), gemachtigd was om te verblijven in België om er te studeren;

Artikel 61, § 1,2° van de wet van 15.12.1980: wanneer hij een winstgevende bedrijvigheid uitoefent die de normale voorzetting van zijn studies kennelijk hindert;

Overwegende dat betrokkene op 04.08.2017 het Rijk is binnengekomen als drager van een Algerijns paspoort met visum C. Hij werd in het bezit gesteld van een aankomstverklaring geldig tot 01.11.2017. Overwegende dat hij op 21.12.2017 werd gemachtigd tot een verblijf als student aan de ULB (Université Libre de Bruxelles) in toepassing van artikel 58 van de wet van 15.12.1980.

Overwegende dat hij in het kader van zijn aanvraag tot hernieuwing van zijn A-kaart, een nieuw inschrijvingsattest voor het academiejaar 2018-2019 voorlegt om dezelfde éénjarige opleiding ULB ("Pathologies en milieu sportif") te volgen. Uit het resultatenoverzicht (standaardformulier) opgesteld door de ULB blijkt dat meneer tijdens het voorbije academiejaar 2017-2018 voor 0 van de 30 opgenomen credits slaagde in de richting "Pathologies en milieu sportif".

Overwegende dat meneer ter staving van zijn financiële middelen tijdens de verdere duur van de studies, loonfiches voorlegt bij de Firma Golden Spoon Belgium sprl voor de periode april - augustus 2018. Uit raadpleging van de DOLSIIS-databank blijkt dat betrokkene voltijds heeft gewerkt bij de Firma Golden Spoon Belgium sprl van 15.11.2017-31.10.2018.

Er dient dus vastgesteld te worden dat betrokkene langdurig en voltijds is tewerkgesteld en dat hij het afgelopen jaar 2017/2018 voor geen enkele van de opgenomen credits slaagde. De normale voortzetting van de studies wordt gehinderd door de uitoefening van een winstgevende activiteit, wat blijkt uit de behaalde resultaten tijdens het afgelopen academiejaar.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met art 74/13 van de wet van 15.12.1980. Wat de duur van zijn verblijf sinds augustus 2017 in België betreft, dient erop gewezen te worden dat dit verblijf uitermate kort was en steeds van tijdelijke aard en beperkt tot de duur van de studies. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins-en familieleven een mogelijke belemmering kunnen vormen of een dermate ernstig belang kunnen vertegenwoordigen voor betrokkene dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. De echtgenote en kinderen van betrokkene volgen de situatie van de referentiepersoon die zij kwamen vervoegen in het kader van gezinshereniging. Hun verblijf wordt eveneens beëindigd zodat de gezinscel niet verbroken wordt en zij het gezinsleven zonder problemen kunnen verder zetten in het land van herkomst of eik ander land waar zij vrij kunnen inreizen en verblijven. Een schending van art.8EVRM wordt bijgevolg niet aangetoond.

In uitvoering van artikel 103/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 11 december 1996, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker dient ter terechtzitting een "Aanvullende nota – replieknota" in. Noch artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet in het neerleggen van een dergelijk proceduristuk. Het wordt bijgevolg uit de debatten geweerd.

2.2. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van “het beginsel van geldige motivering, zoals voorzien in artikel 149 van de Grondwet en artikel 6,1 EVRM”. Verzoeker zet hierbij uiteen:

“De verwerende partij nam ten onrechte een Bevel om het grondgebied te verlaten terwijl hij de voorwaarden opgesomd in artikel 58 van de vreemdelingenwet vervult.

De verzoeker vraagt niets anders dan zo spoedig zijn studies voort te zetten en daartoe arbeidsprestaties uit te voeren die de voortzetting van deze studies helemaal niet hinderen.

De verzoeker slaagt er echter niet in te vernemen waarom de verwerende partij hem verhindert zijn studies te vervolledigen. De aangehaalde motieven zijn manifest ongegrond.

De verwerende partij motiveerde haar beslissing als volgt:

*Deze is door de verwerende partij als volgt gemotiveerd:
(...)*

Terwijl de winstgevende bedrijvigheid die de verzoeker uitoefent om over de bestaansmiddelen te beschikken om de normale voortzetting van zijn studies te waarborgen en zijn gezin te onderhouden, deze studies helemaal niet hindert.

De lessen liepen uitsluitend op zaterdag, zoals blijkt uit de uurrooster van de opleiding “médecine du sommeil” (stuk 10) en de verzoeker levert het bewijs dat hij alle lessen heeft bijgewoond “stuk 11)

*De verwerende partij motiveert verder ten onrechte:
(...)*

Terwijl de verzoeker, in tegenspraak met de beweringen van de verwerende partij, helemaal geen aanvraag heeft gedaan voor dezelfde opleiding, aangezien hij in het academiejaar de opleiding volgde “médenine du sommeil” en voor het academiejaar 2018-2019 de verlenging van de A-kaart werd gevraagd voor een opleiding “Pathologie en milieu sportif”.

*De verwerende partij motiveert verder:
(...)*

Terwijl de opleiding speciaal op zaterdag wordt gegeven om de studenten, gewoonlijk artsen in volle activiteit, in de gelegenheid te stellen de cursus te volgen naast hun gewone voltijdse praktijk.

(...)

Terwijl het feit dat geen credits kunnen overgenomen worden, uitsluitend het gevolg is dat de ervaring in de opleiding “médenine du sommeil” nooit credits oplevert voor de opleiding “Pathologie en milieu sportif”.

*Ten onrechte leidt de verwerende partij uit de afwezigheid van credits af dat
(....)*

*Verder motiveert de verwerende partij:
(....)*

terwijl uit het feitenrelaas en de toegevoegde stukken (stukken 21 en 22) duidelijk blijkt dat de kinderen reeds 2 schooljaren school liepen,

- te Sint-Joost-ten-Node tijdens het schooljaar 2017 – 2018 en*
- te Zaventem tijdens het schooljaar 2018 – 2019.*

Beide kinderen zijn volledig geïntegreerd en drukken zich vlot uit, zowel in het Nederlands als in het Frans.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk:

*“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*¹

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat “de Minister of van zijn gemachtigde” op enige wijze het hoger belang van de kinderen heeft onderzocht, integendeel, aangezien ze blijkbaar niet weet dat de kinderen al twee jaar schoolgaan in België, hun enige schoolervaring. Het is duidelijk dat, hoewel de uitvoering van de bestreden beslissing directe gevolgen zal hebben op de verdere ontwikkeling van de kinderen, de schoolautoriteiten door de verwerende partij nooit werden geraadpleegd. De uitvoering van de genomen maatregel zou een breuk betekenen de harmonieuze ontwikkeling van de kinderen.”

De bestreden beslissing besluit ten onrechte:
“...”

Terwijl, ten onrechte wordt in de bestreden beslissing alleen de (onderschatte) duur van hun verblijf in België in aanmerking genomen.

Terwijl, gelet op de hierboven aangehaalde redenen, ten onrechte een Bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van bijlage 33bis KB 8/10/1981

2.3.1 Eerste middel:

Genomen uit de strijdigheid met het beginsel van geldige motivering, zoals voorzien in artikel 149 van de Grondwet en artikel 6,1 EVRM

Door te stellen: “Overwegende dat betrokkene op 04.08.2017 het Rijk is binnengekomen als drager van een Algerijns paspoort met visum C. Hij werd in het bezit gesteld van een aankomstverklaring geldig tot 01.11.2017.

Overwegende dat hij op 21.12.2017 werd gemachtigd tot een verblijf als student aan de ULB (Université Libre de Bruxelles) in toepassing van artikel 58 van de wet van 15.12.1980.”

Erkent de verwerende partij dat de verzoeker krachtens artikel 58 van de vreemdelingenwet rechtsgeldig gemachtigd werd om in het land te verblijven.

De verwerende partij motiveert echter ten onrechte:
‘(...).’

Beweert de verwerende partij ten onrechte:

- Dat het inschrijvingsattest dat de verzoeker voorlegt dezelfde eenjarige opleiding zou betreffen, als degene die werd gevolgd tijdens het academiejaar 2017-2018.*
- Dat uit het geciteerd resultatenoverzicht een negatief beeld zou kunnen afgeleid worden uit, waar gesteld wordt dat “meneer tijdens het voorbije academiejaar 2017-2018 voor 0 van de 30 opgenomen credits slaagde in de richting “pathologies en milieu sportif”, terwijl de feiten aantonen dat de verzoeker gedurende dat jaar niet de opleiding “pathologies en milieu sportif”, doch wel de opleiding “médecine du sommeil” heeft gevolgd waar hij wel alle lessen bijwoonde en aan de examens deelnam. Het is echter niet verwonderlijk dat de opleiding “médecine du sommeil” geen credits voortbracht voor de opleiding “pathologies en milieu sportif”.*

De feitelijke gegevens van de zaak zoals weergegeven in de bestreden beslissing stroken niet met de feitelijke gegevens zoals die blijken uit het feitelijke relaas, de voorgelegde stukken en het administratief dossier.

De motivering die afgeleid wordt uit onjuiste feitelijke gegevens schendt de motiveringsplicht en de verplichting tot een eerlijk proces.

Verder leidt de verwerende partij ten onrechte uit de overweging:“ af dat deze bedrijvigheid de normale voortzetting van zijn studies kennelijk zou gehinderde hebben,

Terwijl:

1. de “bedrijvigheid” uitsluitend op werkdagen werd beoefend en de cursussen uitsluitend op zaterdag werden gegeven, en trouwens uit het getuigschrift van de ULB blijkt dat de verzoeker alle lessen heeft

bijgewoond; de lessen worden trouwens op zaterdag gegeven om de cursisten, gewoonlijk artsen, hun normale bedrijvigheid ongestoord verder te zetten;

2. dat de verwerende partij niet aantoont dat er enig causaal verband bestaat tussen de bedrijvigheid van de verzoeker en zijn gebrekkige resultaten in de opleiding "médecine du sommeil, laat staan dat de uitgeoefende bedrijvigheid de normale voortzetting van zijn studies kennelijk zouden gehinderd hebben.

Bovenvermelde motivering mist derhalve alle grond. Deze bewering schendt de motiveringsplicht.

Door de feiten onjuist weer te geven, uit de uurrooster van de bedrijvigheid op andere tijdstippen dan de lesuren, de afwezigheid van credits toe te schrijven aan een andere dan de gevolgde opleiding, wordt de bestreden beslissing ongeldig gemotiveerd en dient ze teniet worden gedaan. Ook die motivering schendt de motiveringsplicht."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de motiveringsplicht. Verzoeker zet uiteen:

"Doordat de minister of zijn gemachtigde meer dan 7 maanden de intenties van de verzoeker kent en naliet tijdig enig gevolg te geven aan het verzoek tot verlenging van de A-kaart en de nodige schikkingen te nemen die hem moesten toelaten onmiddellijk zijn studies aan de ULB verder te zetten.

De beginselen van behoorlijk bestuur het de uitvoerende macht en de administratieve overheden, waaronder de verwerende partij, leggen deze op om in de besluitvorming voldoende zorgvuldig te werk te gaan en daardoor de rechtszekerheid niet in het gedrang te brengen, verplichting waaraan de verwerende partij in casu bij het nemen van haar middels huidig verzoekschrift aangevochten beslissing is tekort gekomen nu nergens in de aangehaalde wetgeving de verplichting is voorzien in de gegeven omstandigheden onmiddellijk een bevel te nemen om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten en de verwerende partij nalaat te motiveren waarom zij in de gegeven omstandigheden heeft beslist de bestreden beslissing ten aanzien van Verzoeker in die termen en voorwaarden te nemen.

Dat door op die wijze de aangevochten beslissingen d.d. 16 april 2019 te motiveren, een absolute verplichting om een bevel om het grondgebied te verlaten wordt ingevoerd, die niet is voorzien in artikel 61, eerste lid, 2° + art 74/13 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Dat de verwerende partij daardoor een duidelijke inbreuk begaat op het zorgvuldigheidsbeginsel;

Dat hierdoor de verwerende partij eveneens een inbreuk begaat op het vertrouwensbeginsel vermits de verzoekende partij, bij afwezigheid van de toepassing van artikel 103.3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de ingeroepen grond tot verplichting om een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten, af te leveren, er mocht op vertrouwen dat zij op het grondgebied mocht blijven zolang haar hoger beroep tegen de weigeringbeslissing om op het grondgebied te verblijven, door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt behandeld;

Dat de verzoekende partij, door deze ongewettigde overweging, in haar vertrouwen is geschonden;

Dat het tweede middel bijgevolg ernstig en gegrond is."

Gelet op hun samenhang worden beide middelen samen behandeld en besproken.

3.2. De Raad merkt vooreerst op dat artikel 149 van de Grondwet niet toepasselijk is op een administratieve beslissing, zoals deze in het onderhavig geschil, en bijgevolg niet dienstig kan worden aangevoerd (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.529).

Met betrekking tot voormeld artikel 6 van het EVRM, wijst de Raad erop dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, Maaouia t. Frankrijk (GC), CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92 285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Wat de ingeroepen schending de motiveringsplicht betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

3.3. De bestreden beslissing steunt op artikel 61, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De Minister kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten :

(...)

2° wanneer hij een winstgevende bedrijvigheid uitoefent die de normale voortzetting van zijn studies kennelijk hindert;”.

Deze bepaling geeft de verwerende partij een discretionaire bevoegdheid in de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

3.4. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat uit de raadpleging van de DOLSIS-databank blijkt dat verzoeker voltijds heeft gewerkt bij de firma Golden Spoon Belgium sprl van 15 november 2017 tot 31 oktober 2018. Tevens wordt gesteld dat verzoeker het afgelopen academiejaar 2017-2018 voor geen enkele van de opgenomen credits slaagde.

Deze twee vaststellingen vinden steun in het rechtsplegingsdossier en worden door verzoeker betwist noch weerlegd. Het motief *“Er dient dus vastgesteld te worden dat betrokkene langdurig en voltijds is tewerkgesteld en dat hij het afgelopen jaar 2017/2018 voor geen enkele van de opgenomen credits slaagde.”* is dan ook niet foutief.

Het verkeerdelijk benoemen van de studierichting is een materiële vergissing die aan deze twee vaststellingen geen afbreuk doet. Immers, in de Vreemdelingenwet wordt gesproken over *“de normale voortzetting van zijn studies”* hetgeen betrekking heeft op studies in het algemeen, zodat een materiële vergissing aangaande de studierichting niet determinerend is. Het betoog dat verzoeker geen credits kan overdragen naar het academiejaar 2018-2019 omdat het een andere opleiding betreft waarvoor hij zich heeft ingeschreven, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij geen enkele credit behaalde in het academiejaar 2017-2019.

Het gegeven dat verzoeker 0 credits behaalde in het academiejaar 2017-2018 is wel degelijk een ernstige aanwijzing dat de normale voortzetting van de studies wordt gehinderd door de uitoefening van een winstgevende activiteit.

Het betoog dat de lessen enkel op zaterdag plaatsvonden en hij op deze lessen aanwezig was, doet geen afbreuk aan voorgaande onbetwiste vaststellingen. Integendeel, uit de stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt blijkt dat de opleiding slechts vier zaterdagen beslaat, zodat dit betoog bovendien weinig ernstig is.

Het besluit dat *“De normale voortzetting van de studies wordt gehinderd door de uitoefening van een winstgevende activiteit, wat blijkt uit de behaalde resultaten tijdens het afgelopen academiejaar”* is dan ook niet kennelijk onredelijk.

Gelet op het bepaalde in artikel 61, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet mocht de verwerende partij dan ook de bestreden beslissing te nemen. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de verwerende partij binnen haar discretionaire bevoegdheid in dit geval onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk heeft gehandeld, dan wel het vertrouwensbeginsel heeft geschonden.

Uit het loutere gegeven dat de verwerende partij 7 maanden na het indienen van het verzoek tot hernieuwing van de A-kaart de bestreden beslissing nam, kan geen rechtmatige verwachting worden geput. De Vreemdelingenwet voorziet geen termijn waarbinnen verzoeken tot hernieuwing van de A-kaart als student moeten worden behandeld. Evenmin bestaat er in hoofd van de verwerende partij een verplichting om te motiveren waarom zij deze tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Bovendien kan de eventuele schending van de redelijke termijn hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofd van verzoeker.

Verder wordt in de bestreden beslissing wel verwezen naar artikel 103/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarbij verzoeker een termijn van 30 dagen wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert. Gelet op de overige uiteenzetting van het tweede middel, is het voor de Raad niet duidelijk in welke zin verzoeker het vertrouwensbeginsel nog geschonden acht, zodat dit onderdeel van het middel bij gebrek aan de vereiste begrijpelijke toelichting onontvankelijk is.

Het eerste en tweede middel zijn niet gegrond.

3.5. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Hij licht toe:

“De bestreden beslissing motiveert:

“...”

Terwijl artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”

Terwijl, zoals gemotiveerd, aan de betwiste beslissing een bevel om het grondgebied is gekoppeld voor de echtgenote en de minderjarige kinderen van de verzoekende partij.

Dat deze kinderen ondertussen gedurende 2 schooljaren school hebben gelopen in het land en voortreffelijke resultaten halen, zoals blijkt uit de schoolgetuigschriften (stukken 21-22).

Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat de bestreden beslissing in het welbegrepen belang van de kinderen wordt genomen.”

3.6. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling, en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Deze bepaling weerspiegelt in die zin onder meer artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij, conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoekers geval, in casu zijn gezinsleven en het hoger belang van zijn kinderen, en hieromtrent een afweging heeft gemaakt.

Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136).

Uit het administratief dossier blijkt dat ook verzoekers echtgenote en kinderen een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geldt dus voor het gehele gezin. Er is geen verbreking van de gezinsbanden zodat de gezinseenheid volledig blijft behouden. De verwerende partij motiveert dan ook terecht dat *“de gezinscel niet verbroken wordt”* door de bestreden beslissing. Verder stelt de bestreden beslissing dat *“zij het gezinsleven zonder problemen kunnen verder zetten in het land van herkomst of elk ander land waar zij vrij kunnen inreizen en verblijven”*, hetgeen verzoeker betwist noch weerlegt. Hij voert geen enkele onoverkomelijke hinderpaal aan die toelaat vast te stellen dat het gezinsleven niet elders kan worden verder gezet.

Waar verzoeker verwijst naar stukken bij het verzoekschrift en betoogt dat zijn kinderen ondertussen twee schooljaren in België achter de rug hebben en voortreffelijke schoolresultaten halen, stelt de Raad het volgende vast. Verzoekers kinderen werden geboren in 2012 en 2014. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers kinderen een eerste keer zijn aangekomen in België op 24 oktober 2017 in het bezit van een visum type C (zie inreisstempel in paspoort) en op 7 november 2017 een aankomstverklaring aflegden. Zij dienden, samen met hun moeder, op 9 januari 2018 op Belgisch grondgebied een aanvraag in tot gezinshereniging met verzoeker. Op 5 maart 2018 nam de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14). Vervolgens blijkt dat de kinderen en hun moeder terugkeerden naar Algerije waar zij op 9 april 2018 een aanvraag indienden voor een visum type D in het kader van gezinshereniging met hun vader op de Belgische ambassade te Algiers. Op 9 september 2018 ontvingen de kinderen en hun moeder een visum type D geldig tot 8 maart 2019. Op 19 september 2019 kwamen zij het Belgische grondgebied terug binnen. Verzoeker kan bijgevolg niet voorhouden dat zijn kinderen twee volledige schooljaren, laat staan twee volledige jaren in België hebben doorgebracht.

Uit de jonge leeftijd van verzoekers kinderen vloeit een voldoende aanpassingsvermogen voort zodat het niet kennelijk onredelijk is om te stellen dat het gezinsleven kan worden verder gezet in het land van herkomst of elders. Verzoekers jongste kind volgt kleuterschool en is bijgevolg nog niet schoolplichtig, het oudste kind wel. Verzoeker legt evenwel geen gegevens voor waaruit blijkt dat er geen scholing zou mogelijk zijn in het land van herkomst en evenmin toont hij aan dat zijn kinderen zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in de taal van het land van herkomst. Er blijkt dan ook niet dat zijn kinderen voor wat betreft hun scholing ernstige moeilijkheden dreigen te ondervinden.

Het is niet kennelijk onredelijk te stellen dat het in het belang is van het welzijn van de kinderen om in casu de gezinseenheid te bewaren. Voor ieder normaal redelijk denkend mens is het evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het in het hoger belang is van een jong kind om niet te worden gescheiden van de ouder die instaat voor de opvoeding en zorg van dit kind. Dit impliceert dat wanneer de ouder die zorg draagt voor dit kind, net zoals dit kind zelf, in België niet tot een verblijf is toegelaten of gemachtigd en het Rijk dient te verlaten, deze ouder zich hierbij dient te laten vergezellen door het jonge kind teneinde de belangen van dit kind en de ouder-kind-band niet te schaden. Verwerende partij heeft met deze evidentie rekening gehouden. Zij heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van verzoekers echtgenote ook de namen van hun kinderen vermeld. Het enkele gegeven dat de kinderen ondertussen in België naar school gaan, maakt het niet kennelijk onredelijk om voorrang te geven aan het behoud van de gezinseenheid van ouders en kinderen.

Met zijn uiteenzetting toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind of dit hoger belang van de kinderen op een onzorgvuldige of kennelijk onredelijk wijze heeft afgewogen.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond

Het derde middel faalt.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES